

Ei olleks tülli egga kohtokäimist. Keif, püs-
sid ja sulled, tangid ja haamred, sahhad ja
äkked, lusfikad ja waagnad olleks ilma as-
jata. Innimeste aeg lähhäks iggawaks, nad
lähhäksid aiawiteks jallutama, ehk wahhiks
sellite maas ja aigutaks ennasturnuks.

Jo nüüd teate, kus mailma keskpaik on?

Keif lomad, mis on Jummai toond

Ja mis ta Ma peäl ette toond,

Mi hästi lind, mis oksa peäl

Ja neljajalgne kargab teäl, —

Keif omma lodud seädo siis

On igga ühhel omma wiis;

Kes metsa poosas rõmo näab,

Rui temma senna rahhul' jääb.

Et sui kül pallaw, talwe külm,

Mil monni wiim ja tuiso ilm

Ja nahhast, ihhust läbbi lööb,

Ei soio siiski, mis ta sööb.

Waat innimest! mis temma teeb:

Ja lomad, wiljad, kallad sööb;

Mis maast ja merrest kätte saab,

Keif läbbi omma kerre aab —

Ja siiski on tal hädda nälg

Ja tühhi köht jo murre wölg;

Et prugib ärra kiwid, puud,

Seäl jures waewab fondid, luud, —

Ja ikka palja kōhho eest,

Kes tagga aiab iggameest!

Miks end ikka asjata

Koormad lia murrega?

Miks sa lahkud Jummalast

Ja temma armo sannast? —

Eks sa weel ei unnest ärka,

Egga sedda moista, märka,

Et sind söma, joma pärrast

Polle Issand lonud targast! —

Wotta, hakka mõtlema:

„Ma pean üksford surrema!“

Siis jääb mahha warra, rikkus, —

Hingel festab Jesu heldus.